

El pare

Un relat de: [qwark](#)

L'Arnau va posar el dit polze al lector biomètric i les portes de la Sala de la Paternitat es van obrir automàticament. Va seure a la butaca i la gravació començà a reproduir-se a la pantalla gegant. Un home de mitjana edat aparegué somrient. L'Arnau es va sentir reconfortat pel rostre amable i serè del pare.

-Hola, Arnau. M'alegra tornar-te a veure. Estàs a punt de fer quinze anys i segur que hi ha alguna noieta que ja et comença a interessar. M'equivoco? –el pare va riure breument i després va mirar cap amunt, com si rememorés una escena bonica–. Jo no era molt més gran que tu quan vaig conèixer la teva mare. És una edat fantàstica, plena d'experiències, sensacions i sentiments nous. I també perillosa. Segons quines companyies tinguis, et poden fer molt de mal, portar-te pel mal camí. Recorda que has de pensar en el futur. Les noies i les diversions estan molt bé però has d'estudiar per tenir bones oportunitats. Ara, en aquesta edat, és quan cal assentar bé els fonaments sobre els que construiràs la persona que seràs. I jo confio que sabràs triar bé i ser un home com cal. T'estimo molt, fill meu.

La pantalla es va enfosquir i l'Arnau va quedar-se amb la mirada fixa durant uns instants. Després, va aixecar-se i va abandonar la sala. A la sortida l'esperava la Núria.

-Ei, com ha anat? –va dir-li, agafant-li el braç.

-Bé.

-Què t'ha dit? Ah, no m'ho voldràs explicar, oi?

-Ja saps, són coses entre pare i fill.

-Sí, és clar. Bé, de fet fa temps que hi dono voltes i...tu creus que són gravacions del teu pare real abans de morir? Pensa-hi: tots els orfes tenim l'opció de tenir un pare. I sempre es tracta d'un bon exemple, mai et guien pel mal camí. Els consells són els que et donarien els psicòlegs del centre.

-Insinues que són actors contractats per llegir una sèrie de missatges escrits pels psicòlegs? –va respondre l'Arnau mentre alliberava el seu braç de l'aferrada de la Núria.

-Potser no tots però...

-Potser no tots... –digué l'Arnau.